

Arrest

nr. 192 006 van 14 september 2017
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 17 mei 2017 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 4 maart 2016 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13), beide aan de verzoeker op 19 april 2017 ter kennis gebracht.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 22 mei 2017 met referentienummer 69894.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 juni 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 augustus 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoeker, en van attaché B. BEULS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 14 april 2011 dient de verzoeker, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet). Op 1 december 2011 wordt de aanvraag onontvankelijk verklaard en op 29 maart 2012 wordt aan de verzoeker bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Bij arrest nr. 156 010 van 4 november 2015 verwerpt de Raad voor

Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring tegen deze beslissingen.

1.2. Op 15 december 2015 dient de verzoeker een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Op 4 maart 2016 wordt de aanvraag onontvankelijk verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing, die aan de verzoeker op 19 april 2017 ter kennis wordt gebracht. Deze beslissing luidt als volgt:

“(…)

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 15.12.2015 werd ingediend door:

(…)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene haalt aan dat hij instaat voor zijn broer, de heer S. A. (...), die psychiatrische problemen heeft en dagelijks hulp nodig heeft. Om dit te staven, legt betrokkene een schrijven voor van Dr. N. V. d. W. (...) en een vonnis betreffende de aanstelling van een voorlopig bewindvoerder. Er dient echter opgemerkt te worden dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst enkel een eventuele tijdelijke scheiding impliceert, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Indien geoordeeld zou worden dat de heer S. A. (...) effectief mantelzorg nodig heeft, kan hij een beroep doen op diverse diensten die thuisverpleging aanbieden en dit in afwachting dat betrokkene eventueel kan terugkeren naar België. Dit element kan bijgevolg niet als buitengewone omstandigheid aanzien worden.

Betrokkene beweert dat het financieel niet mogelijk is om de heer S. A. (...) door thuisverpleging te laten verzorgen, dit element kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid. Hij legt geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Bovendien lijkt het erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie of vrienden zou hebben die de verzorging van de heer S. A. (...) op hen zouden kunnen nemen bij de afwezigheid van betrokkene om zijn aanvraag in te dienen in het land van herkomst.

Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van art. 8.

De elementen van integratie (betrokkene zou 8 jaar België verblijven, zou geïntegreerd zijn, alhier een materieel en sociaal draagvlak heeft opgebouwd) behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980.

(…)”

1.3. Op 4 maart 2016 wordt tevens aan de verzoeker bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Dit is de tweede bestreden beslissing, die aan de verzoeker op 19 april 2017 ter kennis wordt gebracht. Deze beslissing luidt als volgt:

“(…)”

De heer:

(...)

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen¹, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 30 (dertig) dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond, van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1°. van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum.

(...)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. In een eerste middel voert de verzoeker de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), van het proportionaliteitsbeginsel, van de motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het middel is als volgt onderbouwd:

"Dat, alsgevolg van de verzoekers betekende beslissing, verzoeker het land dient te verlaten en van zijn naaste familie in België wordt gescheiden.

Dat verzoeker in België inwoont bij zijn broer waar hij instaat voor diens permanente verzorging en hulp.

Dat dit een verregaande ingreep is op zijn recht op een privé-en gezinsleven en derhalve schending uitmaakt van het art. 8 E.V.R.M. en van het proportionaliteitsbeginsel.

Art. 8 van het E.V.R.M. bepaalt :

"(...)".

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens aanvaardt dat uitzetting een overheidsinmenging inhoudt op de door het art. 8 E.V.R.M. gewaarborgde rechten zodat moet worden uitgemaakt of de inmenging gerechtvaardigd is onder de tweede paragraaf van dit artikel¹.

Dat volgens de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens de te nemen maatregel moet getoetst worden aan de noodzakelijkheid ervan in een democratische samenleving; namelijk de proportionaliteit tussen de maatregel en het beoogde doel.

Dat er telkens de belangen moeten worden afgewogen tussen enerzijds de bescherming van de openbare orde en anderzijds het recht op een familieleven.

In concreto betekend dit dat de uitwijzende staat een groter voordeel moet hebben bij de uitwijzing dan het nadeel dat betrokkene hierdoor ondervindt².

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens stelde reeds dat een essentieel element voor de beoordeling van de proportionaliteit van de maatregel is de ernst van de door verzoeker gepleegde inbreuken³.

Dat de onontvankelijkheidsbeslissing en het bevel om het grondgebied te verlaten dd. 4 maart 2016, genomen ten aanzien van verzoeker, in deze benadering niet gerechtvaardigd/proportioneel zijn, daar deze enkel als gevolg hebben dat verzoekers recht op zijn privé-en gezinsleven, meer bepaald zijn verblijf in België, waar hij zijn leven opnieuw heeft opgebouwd en permanent instaat voor de zorg en

hulp van zijn broer, geschonden wordt en dat de overheid geen enkel voordeel heeft bij het nemen van dergelijke beslissingen.

Dat verzoeker vaststelt dat er door verweerder geen enkele afweging is gebeurd tussen verzoekers recht op een privé-en gezinsleven en tussen de dringende noodzaak voor België hem onmiddellijk naar zijn land van herkomst terug te sturen.

Dat geenszins in de bestreden beslissingen door verweerder werd gemotiveerd waarom met verzoekers argumenten in het verzoek 9bis (waaronder het feit dat verzoeker permanent instaat voor de zorg en hulp van zijn broer) geen rekening dient te worden gehouden bij de beoordeling van verzoekers aanvraag.

Dat er sprake is van schending van de motiverings-en de zorgvuldigheidsplicht."

2.1.2. De verwerende partij antwoordt hierop als volgt in haar nota met opmerkingen:

"Verzoekende partij haalt de volgende schendingen aan in het eerste middel:

Artikel 8 van het EVRM,

Het zorgvuldigheidsbeginsel,

De motiveringsplicht en

Het proportionaliteitsbeginsel.

De verweerder beweert dat geenszins in de bestreden beslissingen werd gemotiveerd waarom met verzoekers argumenten in het verzoek 9bis (waaronder het feit dat verzoeker zich ontfermt over zijn broer) geen rekening dient te worden gehouden bij de beoordeling van verzoekers aanvraag.

In de bestreden beslissing staat hierover het volgende:

Betrokkene haalt aan dat hij instaat voor zijn broer, de heer S. A. (...), die psychiatrische problemen heeft en dagelijks hulp nodig heeft. Om dit te staven, legt betrokkene een schrijven voor van Dr. N. V. d. W. (...) en een vonnis betreffende de aanstelling van een voorlopig bewindvoerder. Er dient echter opgemerkt te worden dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst enkel een eventuele tijdelijke scheiding impliceert, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Indien geoordeeld zou worden dat de heer S. A. (...) effectief mantelzorg nodig heeft, kan hij een beroep doen op diverse diensten die thuisverpleging aanbieden en dit in afwachting dat betrokkene eventueel kan terugkeren naar België. Dit element kan bijgevolg niet als buitengewone omstandigheid aanzien worden.

Betrokkene beweert dat het financieel niet mogelijk is om de heer S. A. (...) door thuisverpleging te laten verzorgen, dit element kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid. Hij legt geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Bovendien lijkt het erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie of vrienden zou hebben die de verzorging van de heer S. A. (...) op hen zouden kunnen nemen bij de afwezigheid van betrokkene om zijn aanvraag in te dienen in het land van herkomst.

Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van art. 8.

Verzoekende partij kan niet dienstig anders voorhouden.

Verzoekende partij toont met dergelijke vage kritiek geenszins de onwettigheid/onredelijkheid van de bestreden beslissing aan. Verzoekende partij geeft geen kritiek op de motieven.

Verzoekende partij zijn beschouwingen falen in rechte en in feite, en kunnen geenszins worden aangenomen. De uiteenzetting van de verzoekende partij kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing, die slechts kan worden uitgesproken voor zover zou zijn aangetoond als zou de bestreden beslissing een hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vorm overtreden, hetzij een overschrijding of afwending van de macht inhouden.

Verwerende partij besluit dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat de aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig

artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk diende te worden verklaard en een bevel om het grondgebied te verlaten diende te worden afgegeven.

De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde hierbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, conform de ter zake toepasselijke rechtsregels."

2.1.3.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De uitdrukkelijke motiveringsplicht verplicht de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze, wat impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de eerste bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat deze beslissing een motivering in feite, met name dat de door de verzoeker ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard omdat de door hem aangehaalde elementen, met name dat hij instaat voor zijn broer die psychiatrische problemen heeft en dagelijkse hulp nodig heeft, dat het financieel niet mogelijk is om zijn broer door thuisverpleging te laten verzorgen, dat artikel 8 van het EVRM geschonden zou worden en de elementen met betrekking tot zijn integratie, *"geen buitengewone omstandigheid (vormen) waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland"*, waarbij voor elk van de aangehaalde elementen genoegzaam wordt toegelicht waarom dit het geval is. Ook de tweede bestreden beslissing verwijst naar de toepasselijke rechtsregel, met name artikel 7, eerste lid, 1°, van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat ook deze beslissing een motivering in feite, met name dat de verzoeker *"niet in het bezit (is) van een geldig visum"*.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissingen onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissingen worden gelezen zodat de verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. De verzoeker laat gelden dat geenszins in de bestreden beslissingen wordt gemotiveerd waarom met de door hem aangehaalde argumenten in zijn aanvraag om machtiging tot verblijf geen rekening dient te worden gehouden bij de beoordeling van zijn aanvraag, doch uit het hiervoor uiteengezette blijkt dat wel degelijk rekening werd gehouden met de door hem aangehaalde elementen, doch dat geen van deze argumenten kan worden weerhouden als een buitengewone omstandigheid in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

2.1.3.2. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 23 juni 2008, Maslov/Oostenrijk (GK), § 61).

De verzoeker die een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, zal vooreerst het bestaan moeten aantonen van het privé- en/of het familie- en gezinsleven waarop hij zich beroept, en dit op voldoende nauwkeurige wijze, in acht genomen de omstandigheden van de zaak.

Te dezen wijst de verzoeker op de relatie met zijn meerderjarige broer S.A., die psychiatrische problemen heeft en voor wie hij de zorg op zich neemt. Het gezinsleven van de verzoeker met zijn broer blijkt niet te worden betwist door de verwerende partij.

In casu betreft het een situatie van een eerste toegang tot het Rijk, met name een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zodat er in deze stand van het geding geen inmenging is in het gezinsleven dat de verzoeker met zijn broer heeft en dus geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM geschiedt. In dit geval moet er volgens het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de Staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 105). Dit geschiedt aan de hand van de ‘fair balance’-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de Staat is, dan is er een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 106).

Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een Staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland, § 27). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 43), noch om het recht op een bepaalde verblijfstitel te garanderen (EHRM 16 december 2014, Chbihi Loudoudi en a./België, § 135). De Verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht en ongeacht de verplichtingen die voor hen van verdragen voortvloeien, met inbegrip van het EVRM, om de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, Kurić en a./Slovenië (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100). In dat opzicht beschikt de Staat dan ook over een beoordelingsmarge, en is de Staat aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen.

Hierbij kan er op worden gewezen dat Staten het recht hebben om te eisen dat vreemdelingen die op hun grondgebied wensen te verblijven hun aanvraag indienen in het buitenland. Zij zijn dan ook niet verplicht om vreemdelingen toe te staan op hun grondgebied te verblijven in afwachting van de uitkomst van hun migratieprocedure (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 101).

De omvang van de positieve verplichtingen die op de staat rusten is afhankelijk van de precieze omstandigheden die eigen zijn aan het voorliggen individueel geval. In het kader van een redelijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken, de omvang van de banden in de Verdragsluitende Staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde.

Te dezen laat de verzoeker gelden dat hij permanent instaat voor de zorg en de hulp van zijn broer. Hij laat evenwel na de concrete motieven hieromtrent in de eerste bestreden beslissing, met name dat “*de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst enkel een eventuele tijdelijke scheiding impliceert, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt*”, dat “*(i)ndien geoordeeld zou worden dat de heer S. A. (...) effectief mantelzorg nodig heeft, (...) hij een beroep (kan) doen op diverse diensten die thuisverpleging aanbieden en dit in afwachting dat betrokkene eventueel kan terugkeren naar België*”, dat hij geen bewijzen voorlegt die de bewering dat het financieel niet mogelijk is om zijn broer door thuisverpleging te laten verzorgen kunnen staven, en dat “*het erg onwaarschijnlijk (lijkt) dat betrokkene geen familie of vrienden zou hebben die de verzorging van de heer S. A. (...) op hen zouden kunnen nemen bij de afwezigheid van betrokkene om zijn aanvraag in te dienen in het land van herkomst*”, te weerleggen of

te ontcrachten. Door louter te argumenteren dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris geen rekening heeft gehouden met de door hem ingeroepen argumenten, zonder in te gaan op de motieven van de eerste bestreden beslissing, toont de verzoeker niet aan dat de tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, zijn gezinsleven met zijn broer in die mate verstoort dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM.

Gelet op het voorgaande toont de verzoeker geen disproportionaliteit aan tussen zijn persoonlijke belangen enerzijds, die *in se erin* bestaan om zijn gezinsleven met zijn broer verder te zetten in België hoewel hij niet voldoet aan enige verblijfsvoorwaarde gesteld in de Vreemdelingenwet, en de belangen van de Belgische staat in het kader van het doen naleven van de verblijfsreglementering anderzijds.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond. Evenmin wordt een schending van het proportionaliteitsbeginsel aannemelijk gemaakt.

2.1.3.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de bestuurlijke overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Aangezien uit voorgaande bespreking volgt dat er niet wordt aangetoond dat niet werd uitgegaan van een correcte feitenvinding kan niet worden gesteld dat het zorgvuldigheidsbeginsel zou zijn geschonden.

2.1.3.4. Het eerste middel is ongegrond.

2.2.1. In een tweede middel voert de verzoeker de schending aan van artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: Handvest), van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het middel is als volgt onderbouwd:

“Art. 74/13 Vw. stelt het volgende : “(…)”

Het artikel 74/13 Vw. is een gedeeltelijke omzetting van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn.

Dat geenszins door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie in de verzoeker betekende beslissingen werd gemotiveerd waarom in casu geen rekening dient te worden gehouden met het gezins- en familieleven van verzoeker in België en met het hoger belang van zijn zieke broer.

Door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie werd evenmin verzoeker gehoord aangaande zijn gezins- en familieleven in België.

Verzoeker wil dienaangaande verwijzen naar de vaststelling dat het hoorrecht een algemeen beginsel van het Unierecht is dat lidstaten moeten respecteren als ze het Unierecht toepassen.

Dit beginsel is wettelijk verankerd in artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie. Het hoorrecht geldt ook bij een beslissing tot uitwijzing.

In casu werd verzoeker naast een onontvankelijkheidsbeslissing een bevel om het grondgebied te verlaten betekend zodat hij sowieso en in elk geval, overeenkomstig het artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, voorafgaandelijk door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie diende gehoord te worden.

De artikelen 7 en 74/14 Vw., waarop het bevel om het grondgebied te verlaten, is een gedeeltelijke omzetting van het artikel 6 van de Terugkeerrichtlijn 2008/115/EG van 16.12.2008.

Wanneer de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie de Terugkeerrichtlijn toepast, zoals hier dus het geval is, moet hij het Handvest van de Grondrechten van de EU respecteren.

In casu heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie nagelaten het in artikel 41 van het Handvest vervatte hoorrecht te respecteren vooraleer een individuele beslissing te nemen die in het nadeel is van verzoeker en zijn zieke broer.

Uit de verzoeker op 19n april 2017 betekende beslissingen blijkt dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie onvoldoende rekening hiermee heeft gehouden."

2.2.2. De verwerende partij antwoordt hierop als volgt in haar nota met opmerkingen:

"In een tweede middel voert verzoekende partij de schending aan van:

- artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet*
- artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie*
- artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991*
- motiverings-en zorgvuldigheidsverplichting.*

Volgens verzoekende partij werd bij het nemen van de bestreden beslissingen geen rekening gehouden met het gezins- en familieleven van verzoekster in België. Verwerende partij verwijst voor deze aangehaalde elementen naar de vaststellingen van verwerende partij in het eerste middel. Verzoekende partij slaagt er niet in de beoordeling van de bestreden beslissing dat geen buitengewone omstandigheden zijn aangetoond, te weerleggen.

Verwerende partij werpt op dat wel degelijk onderzoek gebeurde naar de concrete situatie van verzoekende partij.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"(...)"

Uit artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet kan slechts worden afgeleid dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een verwijderingsbeslissing, zoals in casu, rekening dient te houden met welbepaalde fundamentele rechten, met name het belang van het kind, het gezins- en familieleven, en de gezondheidstoestand van de betrokken vreemdeling. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet voorziet echter niet dat ook specifiek gemotiveerd wordt omtrent de in dit artikel bepaalde belangen.

Artikel 74/13 voorziet dat rekening dient te worden gehouden met het hoger belang van het kind, het gezins- of familieleven of de gezondheidstoestand van de betrokkene en biedt aldus een bescherming aan personen waartegen de verweerder een verwijderingsmaatregel overweegt en die een kind of een gezins- of familieleven hebben in België of die met grote gezondheidsproblemen te kampen hebben. Het komt in de eerste plaats toe aan diegene die zich wil beroepen op de bescherming voorzien in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, om aan de hand van concrete gegevens aan te tonen dat hij zich daadwerkelijk bevindt in één van de in dit artikel vermelde situaties.

In casu blijkt echter dat verzoekende partij zich beperkt tot loutere beweringen.

Verweerder benadrukt dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat wel degelijk een beoordeling werd gemaakt van het gezins- en familieleven van de verzoekende partij in het Rijk, met het hoger belang van het kind en met de gezondheidstoestand. Het administratief dossier bevat een synthesesnota waarin de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie aangeeft om welke redenen deze elementen niet verhinderen dat aan betrokkene een bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven, met name:

Bij de behandeling van de aanvraag, werden de volgende elementen onderzocht (in toepassing van artikel 74/13) :

1) Hoger belang van het kind: geen kinderen in het dossier

→

2) Gezin- en familieleven: het gaat over een eventuele tijdelijk scheiding

→

3) Gezondheidstoestand: betrokkene legt geen meische elementen van hem persoonlijk voor waaruit blijkt dat hij niet in staat is te reizen

Verzoekende partij zijn kritiek faalt dan ook volkomen.

De bestreden beslissingen werden afdoende gemotiveerd, na zorgvuldig onderzoek van de gemachtigde. Het feit dat verzoekende partij niet akkoord kan gaan met de beslissingen, doet hieraan geen afbreuk.

Verzoekende partij kan niet voorhouden dat zij niet de mogelijkheid zou hebben gehad haar standpunt kenbaar te maken door alle nuttige stukken betreffende haar aanvraag voor te leggen aan de gemachtigde.

Het is zeker niet zo als zou op het bestuur een verplichting rusten om een persoonlijk onderhoud te organiseren vooraf aan het nemen van de bestreden beslissingen.

Bovendien merkt verwerende partij op dat de rechten van verdediging op het administratiefrechtelijke vlak alleen toepasselijk zijn in tuchtzaken, en dus niet van toepassing zijn op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de Vreemdelingenwet, zodat verzoekende partij de schending ervan dan ook niet dienstig kan inroepen (RvS 16 februari 2006, nr. 155.170).

Het tweede middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen."

2.2.3.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* blijkt uit wat hierboven, onder punt 2.1.3.1., reeds werd uiteengezet dat in de motieven van de bestreden beslissingen wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel en dat deze beslissingen tevens een motivering in feite bevatten. Voorts blijkt uit wat hierboven, onder punt 2.1.3.2., reeds werd uiteengezet dat – in tegenstelling tot wat de verzoeker voorhoudt – wel degelijk rekening werd gehouden met het gezins- en familieleven van de verzoeker in België en met de belangen van zijn zieke broer.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen wordt niet aangetoond.

2.2.3.2. De verzoeker voert bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aan, zodat het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven. Dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 5 december 2011, nr. 216.669; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388). Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

"Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land."

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, dat de omzetting vormt van artikel 5 van de Richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: Terugkeerrichtlijn), maakt derhalve een individueel onderzoek noodzakelijk naar het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de persoon die het voorwerp uitmaakt van een verwijderingsmaatregel.

Te dezen laat de verzoeker gelden dat geenszins in de thans bestreden beslissingen wordt gemotiveerd waarom geen rekening dient te worden gehouden met zijn gezins- en familieleven in België en met het

hoger belang van zijn zieke broer. Vooreerst wordt erop gewezen dat in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet slechts is bepaald dat wanneer (de gemachtigde van) de minister, c.q. de staatssecretaris, een beslissing tot verwijdering neemt, hij met bepaalde gegevens rekening moet houden en niet dat hij omtrent deze gegevens een bijkomende motivering moet voorzien.

Voorts blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat wel degelijk rekening werd gehouden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de verzoeker. Zo wordt in een synthesesnota van 4 maart 2016 met nr. 6830684, die zich in het administratief dossier bevindt, omtrent het hoger belang van het kind gesteld: *“geen kinderen in het dossier”*. De verzoeker toont niet aan dat deze vaststelling feitelijk onjuist is, nu hij meerderjarig is en uit niets blijkt dat hij minderjarige kinderen heeft. Met betrekking tot het gezins- en familieleven van de verzoeker wordt in de genoemde synthesesnota gesteld dat het *“gaat over een eventuele tijdelijke scheiding”*. De verzoeker voert in het tweede middel geen elementen aan waaruit blijkt dat dit motief feitelijk onjuist of kennelijk onredelijk zou zijn. Met betrekking tot de gezondheidstoestand van de verzoeker wordt overwogen dat er geen medische elementen voor hem persoonlijk werden voorgelegd waaruit blijkt dat hij niet in staat is om te reizen, wat *in casu* door de verzoeker niet wordt betwist.

Uit het voorgaande blijkt dat de verzoeker niet aannemelijk maakt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de tweede bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen. Een schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet wordt evenmin aangetoond.

2.2.3.3. Artikel 41 van het Handvest luidt als volgt:

“Recht op behoorlijk bestuur

1. Eenieder heeft er recht op dat zijn zaken onpartijdig, billijk en binnen een redelijke termijn door de instellingen, organen en instanties van de Unie worden behandeld.

2. Dit recht behelst met name:

a) het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen;

(...)”

Uit de bewoordingen van artikel 41 van het Handvest volgt duidelijk dat dit artikel niet is gericht tot de lidstaten, maar uitsluitend tot de instellingen, organen en instanties van de Unie (HvJ 17 juli 2014, C-41/12 en C-372/12, Y.S. e.a., § 67). Het recht om in elke procedure te worden gehoord maakt echter wel integraal deel uit van de eerbiediging van de rechten van verdediging, wat een fundamenteel beginsel van Unierecht is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., § 81; HvJ 5 november 2014, C-166/13, Mukarubega, § 45, HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, §§ 30 en 34).

Het recht om te worden gehoord waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en voordat een besluit wordt genomen dat zijn belangen op nadelige wijze kan beïnvloeden (zie HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., § 87, en de aldaar aangehaalde rechtspraak).

In casu wordt aan de verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) opgelegd, in toepassing van artikel 7 van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling is een gedeeltelijke omzetting van artikel 6 van de Terugkeerrichtlijn (Pb.L. 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.) (*Parl.St.* Kamer, 2011-12, nr. 53K1825/001, 23). Door het nemen van het bestreden bevel, zijnde een terugkeerbesluit, wordt derhalve uitvoering gegeven aan het Unierecht. Bovendien staat het buiten twijfel dat de tweede bestreden beslissing een bezwarend besluit betreft dat de belangen van de betrokken vreemdeling ongunstig kan beïnvloeden. Het hoorrecht, als algemeen beginsel van Unierecht, is *in casu* dus van toepassing.

Volgens de rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie heeft de regel dat aan de adreessaat van een bezwarend besluit de gelegenheid moet worden gegeven om zijn opmerkingen kenbaar te maken voordat dit besluit wordt genomen, tot doel de bevoegde autoriteit in staat te stellen naar behoren rekening te houden met alle relevante elementen. Die regel beoogt met name, ter verzekering van de effectieve bescherming van de betrokken persoon, deze laatste in staat te stellen om een vergissing te corrigeren of individuele omstandigheden aan te voeren die ervoor pleiten dat het

besluit wordt genomen, niet wordt genomen of dat in een bepaalde zin wordt besloten (HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, § 49 en HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, § 37).

Het recht om te worden gehoord impliceert tevens dat de overheid met de nodige aandacht kennis neemt van de opmerkingen van de betrokkene door alle relevante gegevens van het geval zorgvuldig en onpartijdig te onderzoeken en het besluit toereikend te motiveren (HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, § 50). De verplichting tot eerbiediging van de rechten van verweer van de adressaat van besluiten die zijn belangen aanmerkelijk raken, rust aldus in beginsel op de overheden van de lidstaten wanneer zij maatregelen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen (HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, § 40).

Volgens de Terugkeerrichtlijn dienen lidstaten, wanneer is vastgesteld dat een verblijf illegaal is, in beginsel een terugkeerbesluit uit te vaardigen. De vaststelling van een terugkeerbesluit hangt dus nauw samen met de vaststelling dat het verblijf illegaal is.

Indien een vreemdeling naar behoren is gehoord over de onwettigheid van zijn verblijf in het kader van een verblijfsprocedure, dan moet deze vreemdeling niet noodzakelijkerwijze terug worden gehoord alvorens een terugkeerbesluit wordt genomen, wanneer dit terugkeerbesluit nauw verbonden is met de weigering van een verblijfsaanvraag (zie HvJ 5 november 2014, C-166/13, Mukarubega, § 60).

In casu heeft de verzoeker op 15 december 2015 een aanvraag ingediend om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. De verzoeker werd naar behoren gehoord in het kader van deze humanitaire verblijfsprocedure. Hij kon in deze verblijfsprocedure immers naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar maken over de onrechtmatigheid van zijn verblijf en alle redenen aanbrengen die overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kunnen rechtvaardigen dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris zou afzien van de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze aanvraag werd op 4 maart 2016 onontvankelijk verklaard omdat de door de verzoeker aangehaalde elementen “*geen buitengewone omstandigheid (vormen) waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatie of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland*”. Hieruit blijkt dat de verzoeker de gelegenheid heeft gehad daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken over de redenen die de overheid ervan zouden kunnen weerhouden een terugkeerbesluit uit te vaardigen (cf. RvS 9 maart 2016, nr. 11.828 (c)). De verzoeker maakt bijgevolg niet aannemelijk dat hij noodzakelijkerwijze terug gehoord diende te worden in het kader van de afgifte van het thans bestreden bevel om het grondgebied te verlaten van 4 maart 2016. Hierbij moet worden benadrukt dat het hoorrecht niet mag worden aangewend om een administratieve procedure nodeloos te rekken.

Voorts leidt een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het hoorrecht, luidens vaste rechtspraak van het Hof pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., § 38, met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, § 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, § 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, § 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, § 80). Om een dergelijke onregelmatigheid te constateren, dient de Raad aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanige wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat de verzoeker specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek het al dan niet afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten hadden kunnen beïnvloeden (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., § 40).

Te dezen laat de verzoeker gelden dat hij niet werd gehoord over zijn gezins- en familieleven. Hij laat gelden dat de tweede bestreden beslissing werd genomen zonder dat het hoorrecht werd gerespecteerd en dat deze beslissing in zijn nadeel en dat van zijn broer is. Uit de motieven van de eerste bestreden beslissing, die op dezelfde dag als de tweede bestreden beslissing werd genomen en aan de verzoeker op dezelfde dag ter kennis werd gebracht, blijkt evenwel dat rekening werd gehouden met het gezinsleven dat de verzoeker leidt met zijn broer en met het feit dat de broer van de verzoeker psychiatrische problemen heeft en dat de verzoeker voor hem instaat. De verzoeker maakt niet duidelijk welke concrete elementen hij had kunnen bijbrengen waarvan de gemachtigde van de bevoegde

staatssecretaris nog niet op de hoogte was en die zouden kunnen leiden tot het niet opleggen van het bevel om het grondgebied te verlaten.

Een schending van artikel 41 van het Handvest wordt niet aangetoond.

2.2.3.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de bestuurlijke overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Aangezien uit voorgaande bespreking volgt dat er niet wordt aangetoond dat niet werd uitgegaan van een correcte feitenvinding kan niet worden gesteld dat het zorgvuldigheidsbeginsel zou zijn geschonden.

2.2.3.5. Het tweede middel is ongegrond.

2.3.1. In een derde middel voert de verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Tevens wordt een manifeste appreciatiefout opgeworpen.

Het middel is als volgt onderbouwd:

“3.1 Overwegende dat de onontvankelijkheidsbeslissing stelt dat verzoekers in België wonende naaste familielid, voor wie hij zorgt, verzoekers langdurig verblijf in België, zijn integratie en zijn in België opgebouwd materieel en sociaal draagval behoren tot de gezondheidsfase en niet verantwoordt dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend.

Volgens verweerder weerhoudt niets dat verzoeker tijdig naar zijn land terugkeert gezien zijn broer ondertussen gerust beroep kan doen op thuisverpleging.

Dat verweerder echter weigert rekening te houden met de volledige inhoud van het medisch attest van Dr. V. D. W. (...) dd. 4.12.2015 waarin het volgende geattesteerd wordt :

“Mijnheer A. (...) heeft zwaar depressief-psychotisch beeld.

Zijn broer H. (...) woont sinds enkele jaren bij hem in. Hij doet het volledig huishouden : koken, winkelen, poetsen, wassen en strijken. Dit zou in principe kunnen opgenomen worden door bv een familiale helpster maar dit is financieel niet haalbaar.

De belangrijkste rol van mijnheer H. (...) A. (...) is de permanente aanwezigheid waardoor er 24u per dag toezicht wordt gehouden op de mentale toestand van S. (...), wat door geen enkele andere hulpverlener kan gegarandeerd worden.

Sinds de aanwezigheid van zijn broer is S. (...) geen enkele keer meer opgenomen in het ziekenhuis”.

Dat uit voormeld attest voldoende blijkt dat zelfs een tijdelijke terugkeer van verzoeker naar Marokko voor zijn broer zeer nefast zal zijn, nu hij onmogelijk zelfs maar één dag voor zichzelf kan zorgen en dat de onwetendheid of zijn broer al dan niet nog naar België kan terugkeren en zo ja wanneer, zijn thans zeer precaire mentale toestand helemaal overhoop zal gooien en zal leiden tot een volledige decompensatie.

Dat echter verweerder weigert rekening te houden met de in zijn aanvraag dd. 15.12.2015 weergegeven effectieve gevolgen voor zijn broer bij een terugkeer voor onbepaalde tijd naar Marokko.

Dat derhalve verweerder voorafgaandelijk onvoldoende onderzoek heeft verricht.

Dat de onontvankelijkheidsbeslissing niet afdoende werd gemotiveerd nu geen rekening werd gehouden met (de inhoud van) alle door verzoeker neergelegde stukken en met alle argumenten vermeld in verzoekers aanvraag dd. 15.12.2015.

Dat de bestreden beslissing in strijd is met de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en met de motiverings- en de zorgvuldigheidsplicht.

3.2 Dat de bestreden onontvankelijkheidsbeslissing ten onrechte stelt dat verzoekers naaste familieleden in België en de door haar ingeroepen elementen van integratie niet kunnen beschouwd worden als een buitengewone omstandigheden.

Dat de bestreden beslissing daarmee ingaat tegen rechtspraak van de Raad van State, die ondermeer reeds heeft geoordeeld dat ook elementen van integratie wel degelijk van belang kunnen zijn voor de beoordeling van de ontvankelijkheid van een regularisatieaanvraag;

Dat in een arrest nr. 118.953 van 30 april 2003⁴ de Raad van State reeds oordeelde dat elementen van integratie niet altijd zonder belang zijn voor de beoordeling van de ontvankelijkheid van een regularisatieaanvraag.

Dat de bestreden beslissing daarom niet zonder meer kan stellen dat deze elementen van integratie en verzoekers wonende naaste familieleden, voor wie zij zorgt, niet in rekening zouden kunnen worden gebracht, gelet op het feit dat verzoeker de absolute noodzaak voelde om in België te blijven, gelet op haar voorbeeldige integratie en gelet op haar samenwonen in België met haar naaste familieleden, voor wie zij zorgt, nu zij geen andere familieleden meer heeft in de Russische Federatie.

Dat in een ander arrest nr. 135.090 van 21 september 2004⁵ de Raad van State ook heeft geoordeeld: "[...] Overwegende dat de "uitzonderlijke" omstandigheden geviseerd door het voornoemd artikel 9, alinea 3, van de wet van 15 december 1980 geen omstandigheden van overmacht zijn, maar het volstaat dat de betrokkenen aantoont dat hem bijzonder moeilijk is om terug te keren om de geviseerde machtiging aan te vragen in zijn land van herkomst of in een land waar hij gemachtigd is tot verblijf; dat het uitzonderlijke karakter van de aangehaalde omstandigheden door de vreemdeling moet worden onderzocht door de overheid in ieder specifiek geval dat, meer in het bijzonder, het toekomt aan de tegenpartij: die hierin over een zeer ruime beoordelingsbevoegdheid beschikt, om de redenen aan te geven waarom zij van oordeel is dat de aangevoerde elementen door de eiser ten titel van uitzonderlijke omstandigheden geen omstandigheid uitmaken die een terugkeer naar zijn land onmogelijk of bijzonder moeilijk zouden maken om er, bij de Belgische diplomatieke overheden, de machtiging tot verblijf te halen;

Overwegende dat door er zich toe te beperken te stellen, in de bestreden beslissing, dat de diverse handelingen van integratie naar voren gebracht door de eiser geen uitzonderlijke omstandigheid uitmaken, ... "gezien niets de betrokkenen ervan verhindert om zich te voegen naar de vigerende wetgeving betreffende de toegang, het verblijf en de vestiging op het Belgisch grondgebied, te weten: de vereiste machtigingen bij de bevoegde diplomatieke overheden voor de plaats van verblijf te halen", beantwoordt de tegenpartij niet aan de vereiste van adequate motivering, dat haar beslissing namelijk op geen enkele wijze uiteenzet waarom de motieven ingeroepen door de eiser bij zijn aanvraag geen uitzonderlijke omstandigheden zouden uitmaken in de zin van het artikel 9, alinea 3, van de wet; dat aldus, de tegenpartij helemaal niet in aanmerking heeft genomen de omstandigheden betreffende de eiser en gedetailleerd in de bijkomende stukken bij zijn aanvraag, in het bijzonder de noodzaak van zijn aanwezigheid in België omwille van de kalender van schoolanimaties die reeds werden vastgelegd voor het jaar 2004-2005, van de interactieve tentoonstelling "Si j'étais un africain de l'Ouest":geprogrammeerd voor de maand januari 2005, van het project 'Multi-Cité2004'van de stad Namen in oktober, waaraan de VZW AFRONAM deelneemt waarvan hij de voorzitter is, of nog de opleidingen en lessen waarvoor de eiser zich heeft ingeschreven voor de maanden september en oktober 2004; Dat indien het waar is dat het feit van goed geïntegreerd in België op zich geen hindernis is om terug te keren naar zijn land om de machtiging tot verblijf te vragen, kan de verplichting om dergelijke activiteiten van algemeen belang te verbreken of engagementen te verbreken die reeds zijn genomen ten aanzien van publieke overheden of andere partners van de culturele en verenigingswereld, een uitzonderlijke omstandigheid uitmaken in de zin van het artikel 9, alinea 3 voornoemd; Dat hieruit volgt dat de motieven die formeel werden uitgedrukt in de bestreden beslissing niet voldoen aan de verplichting om te motiveren zoals voorgeschreven door de wet; dat in dat opzicht het middel van het verzoekschrift ernstig is; [. . .]" (vrije vertaling van arrest RvSt nr. 135.090 van 21 september 2004);

Dat de bestreden onontvankelijkheidsbeslissing voor verzoeker geenszins op een afdoende manier heeft gemotiveerd waarom verzoekers zieke broer in België, met wie hij samenwoont te Gent en voor wie hij permanent zorgt, en de door hem ingeroepen elementen van integratie geen uitzonderlijke omstandigheden kunnen uitmaken, zodat de bestreden onontvankelijkheidsbeslissing moet worden gesanctioneerd zoals dit is gebeurd in het hierboven aangehaalde arrest van de Raad van State.

Dat verzoeker alles in het werk heeft gesteld om zich zo vlug mogelijk in de Belgische samenleving te integreren, dat verzoeker in België verblijft bij zijn zieke broer en met hem sedert jaren een hecht gezin vormt.

Dat verzoeker zijn volledig bestaan terug heeft opgebouwd in België, zodat niet op ernstige wijze kan worden beweerd dat een dergelijke integratie in de Belgische samenleving, in combinatie met zijn in België wonende broer, voor wie hij zorgt, geen omstandigheid zou uitmaken die het bijzonder moeilijk maakt voor verzoeker om terug te keren naar zijn land van herkomst, zelfs al zou dit tijdelijk zijn.

Dat trouwens geen enkele garantie kan worden gegeven aan verzoeker dat de terugkeer slechts tijdelijk zou zijn, omdat de Dienst Vreemdelingenzaken geen enkele verplichting heeft om bij een onderzoek ten gronde van de regularisatieaanvraag effectief een machtiging tot verblijf af te leveren wanneer deze aanvraag wordt ingediend in het land van herkomst.

Dat de motivering van de bestreden beslissing daarom een kennelijk gebrekkige motivering bevat en een er sprake is van een manifeste beoordelingsfout.

Dat de bestreden beslissing in strijd is met de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en met de motiverings-en de zorgvuldigheidsplicht."

2.3.2. De verwerende partij antwoordt hierop als volgt in haar nota met opmerkingen:

"In een derde middel voert verzoekende partij de schending aan van:

- artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991*
- motiverings-en zorgvuldigheidsverplichting.*

Er zou sprake zijn van een manifeste beoordelingsfout.

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt afdoende dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, na grondig en zorgvuldig onderzoek van de verzoekende partij zijn concrete situatie heeft geoordeeld dat de aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk diende te worden verklaard.

Verzoekende partij gaat er met zijn kritiek bijgevolg aan voorbij dat wel degelijk rekening werd gehouden met de aangehaalde elementen van integratie, de gevolgen voor zijn broer bij een terugkeer voor onbepaalde tijd in de bestreden beslissing. Zij laat echter na aan te geven waarom deze motivering niet afdoende zou zijn, dan wel kennelijk onredelijk.

De verweerder wijst erop dat het langdurig verblijf in België en de daaruit volgende integratie, elementen betreffen die veeleer betrekking hebben op de gegrondheid van de aanvraag (cf. RvS nr. 198.769 dd. 09.12.2009). Deze elementen kunnen derhalve in beginsel niet verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet in het land van herkomst werd ingediend, zodat het niet kennelijk onredelijk is van de gemachtigde van de Staatssecretaris om de aanvraag onontvankelijk te verklaren bij gebrek aan bewijs van het voorhanden zijn van buitengewone omstandigheden. Bovendien stelt verzoekende partij dat betrokkene die van Marokkaanse afkomst is geen andere familieleden meer zou hebben in de Russische Federatie. Geenszins stelt de bestreden beslissing dat de verzoekende partij zich zou moeten beroepen op onbestaande familieleden in de Russische Federatie.

De verweerder verwijst nog naar rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, waarin wordt geoordeeld dat:

"Waar de verzoekende partij voorhoudt dat integratie-elementen buitengewone omstandigheden kunnen uitmaken die het indienen van de aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet in België verantwoorden en zij het standpunt van de Dienst Vreemdelingenzaken, namelijk dat integratie onmogelijk een grond voor ontvankelijkheid zou kunnen zijn, verwerpt, wijst de Raad erop dat, zoals uiteengezet, de buitengewone omstandigheden niet mogen worden verward met de argumenten ten gronde die aangehaald worden om een machtiging tot verblijf te verkrijgen. Het verblijf van de verzoekende partij in België en de daaruit voortvloeiende integratie en sociale bindingen zijn elementen die de gegrondheidsfase betreffen. Pas indien de bevoegde staatssecretaris van oordeel is dat er buitengewone omstandigheden zijn, zal zij overgaan tot een onderzoek van de gegrondheid van de aanvraag, waarbij zij dan onder meer rekening zal houden met de elementen van integratie." (R.v.V. nr. 87 740 van 18 september 2012)

"2.18. De verzoekende partij is ervan overtuigd dat integratie een buitengewone omstandigheid kan uitmaken en poneert dat de wetgever niet heeft gewild dat integratie nooit als grond tot ontvankelijkheid wordt beschouwd, wat volgens de verzoekende partij het gevolg is van de houding van de verwerende

partij, maar met dergelijk algemeen betoog toont de verzoekende partij niet aan dat de verwerende partij in casu haar discretionaire bevoegdheid heeft aangewend op een kennelijk onredelijke wijze of in strijd met artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. De omstandigheden die verband houden met de mogelijke integratie van de verzoekende partij hebben betrekking op de gegrondheid van de aanvraag en niet op de ontvankelijkheid ervan (cf. RvS 12 oktober 2005, nr. 150.107; RvS 9 december 2009, nr. 198.769)." (R.v.V. nr. 87 552 van 13 september 2012)

"De verzoekende partij haar wisten dat hun verblijf precair was. Dit wordt niet door de verzoekende partij haar betwist. Terecht concludeerde de minister dat illegaal verblijf geen rechten kan doen ontstaan die een buitengewone omstandigheid uitmaken. Zoals reeds werd gesteld mogen de buitengewone omstandigheden niet verward worden met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om de verblijfsmachtiging te verkrijgen. Het langdurig verblijf op het Belgisch grondgebied en de daaruit volgende integratie heeft veeleer betrekking op argumenten ten gronde voor het bekomen van een recht op verblijf. Deze argumenten kunnen slechts in aanmerking worden genomen wanneer er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om de afgifte van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden, wat in deze niet het geval is. Van een tegenstrijdige of stereotiepe motivering is geen sprake. Tot slot dient de Raad vast te stellen dat de verzoekende partij haar naar rechtspraak verwijzen zonder deze op hun persoonlijke situatie te betrekken." (R.v.V. nr. 1613 dd. 11.9.2007)

"Wat zijn verregaande integratie betreft, merkt de Raad op dat de verzoekende partij in zijn aanvraag niet heeft aangetoond dat zijn integratie, zijn sociaal leven en zijn maatschappelijke inburgering het voor haar onmogelijk of bijzonder moeilijk maken om zijn aanvraag in het buitenland in te dienen." (R.v.V. nr. 30 421 van 18 augustus 2009)

"In zoverre de verzoekende partij met de „integratie" ook verwijst naar de voorgelegde getuigenverklaringen die een uiting zijn van zijn sociale banden en verblijf, stelde de verwerende partij duidelijk dat ze niet verantwoorden dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend, dus met andere woorden dat ze geen buitengewone omstandigheden uitmaken. De verzoekende partij maakt aldus niet aannemelijk dat er een beoordelingsfout of een gebrek aan motivering zou bestaan in hoofde van de verwerende partij." (R.v.V. nr. 24.876 van 23 maart 2009)

Verzoekende partij kan niet dienstig anders voorhouden.

Volgens verzoekende partij stelt de bestreden beslissing ten onrechte dat verzoekers zorg voor zijn hulpbehoevende broer niet kunnen beschouwd worden als een buitengewone omstandigheid. Verwerende partij verwijst voor deze aangehaalde elementen naar de vaststellingen van verwerende partij in het eerste middel. Verzoekende partij slaagt er niet in de beoordeling van de bestreden beslissing dat geen buitengewone omstandigheden zijn aangetoond, te weerleggen.

Het hoofdmotief van de bestreden beslissing bestaat erin dat de verzoekende partij geen buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen die kunnen rechtvaardigen dat de aanvraag in België wordt ingediend.

Luidens artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan het een vreemdeling, in buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat hij over een identiteitsdocument beschikt, worden toegestaan zijn aanvraag om machtiging tot verblijf te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Hieruit volgt dat enkel wanneer er buitengewone omstandigheden voorhanden zijn om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, de verblijfsmachtiging in België kan worden aangevraagd. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De verwerende partij laat gelden dat uit art. 9 Vreemdelingenwet, duidelijk blijkt dat dit wetsartikel een algemene regel is, ten aanzien waarvan artikel 9bis Vreemdelingenwet zich verhoudt als een restrictief toe te passen uitzondering.

De toepassing van artikel 9bis Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:
- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden

Worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging onontvankelijk worden verklaard;

- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om de verzoekende partij een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de Staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, en onder meer te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de afgifte van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden.

De verzoekende partij kan derhalve niet ernstig voorhouden dat de bestreden beslissing dient te worden vernietigd, omdat door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie de elementen van integratie niet in overweging werden genomen als zijnde buitengewone omstandigheden.

De motivering van de bestreden beslissing is, in het licht van de door de verzoekende partij in de Verblifsaanvraag aangehaalde elementen, pertinent en draagkrachtig.

Waar verzoekster stelt dat niet is aangetoond dat de verwijdering slechts tijdelijk zal zijn, herinnert de Raad eraan dat in casu een beslissing tot niet-ontvankelijkheid van een aanvraag om machtiging tot verblijf voorligt waarin enkeluitspraak wordt gedaan over de vraag of de terugkeer naar het herkomstland om aldaar de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen disproportioneel is ten aanzien van een opgebouwd privé- en/of gezinsleven en of de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM als een buitengewone omstandigheid kan worden weerhouden. In deze stand van het geding kan geenszins vooruit worden gelopen op de beslissing die zal worden genomen in het kader van de gegrondheid van de aanvraag en op de beoordeling door verweerder ten gronde of het door verzoeker ingeroepen gezins- of familieleven een machtiging tot verblijf in België rechtvaardigt. Er kan in de ontvankelijkheidsfase niet worden ingezien hoe er sprake kan zijn van een 'garantie' dat het slechts een tijdelijke verwijdering betreft. Dit gegeven staat er ook in geen geval aan in de weg dat verzoekster de regelmatigheid van een eventuele weigeringsbeslissing ten gronde in beroep eveneens kan laten toetsen aan artikel 8 van het EVRM.

De uiteenzetting van de verzoekende partij kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing, die slechts kan worden uitgesproken voor zover zou zijn aangetoond als zou de bestreden beslissing een hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vorm overtreden, hetzij een overschrijding of afwending van de macht inhouden.

Verwerende partij besluit dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat de aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk diende te worden verklaard en een bevel om het grondgebied te verlaten diende te worden afgegeven.

De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde hierbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, conform de ter zake toepasselijke rechtsregels."

2.3.3.1. Waar de verzoeker de schending aanvoert van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen wordt verwezen naar hetgeen *supra*, onder de punten 2.1.3.1. en 2.2.3.1., reeds werd uiteengezet.

2.3.3.2. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van zijn aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, op grond waarvan de eerste bestreden beslissing werd genomen. Deze bepaling luidt als volgt:

"§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de

*minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.
(...)"*

Deze bepaling voorziet in een uitzondering op de regel vervat in artikel 9 van de Vreemdelingenwet, die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post. De mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen dient als uitzonderingsbepaling restrictief te worden geïnterpreteerd.

Te dezen wordt met de eerste bestreden beslissing de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk verklaard omdat de elementen die de verzoeker heeft ingeroepen om te verantwoorden waarom hij zijn aanvraag niet in zijn land van oorsprong heeft ingediend geen buitengewone omstandigheden vormen.

De verzoeker werpt op dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris weigert rekening te houden met de volledige inhoud van het medisch attest van dokter V.d.W. van 4 december 2015 waaruit zou blijken dat zelfs een tijdelijke terugkeer van de verzoeker naar Marokko voor zijn broer zeer nefast zal zijn, nu deze onmogelijk zelfs maar één dag voor zichzelf kan zorgen en de onwetendheid of de verzoeker al dan niet nog naar België kan terugkeren en, zo ja, wanneer, de preciaire mentale toestand van zijn broer overhoop zal gooien en zal leiden tot een volledige decompensatie. Aldus weigert de gemachtigde volgens de verzoeker rekening te houden met de effectieve gevolgen voor zijn broer bij zijn terugkeer voor onbepaalde tijd naar Marokko. Uit de motieven van de eerste bestreden beslissing blijkt evenwel dat wel degelijk rekening wordt gehouden met het schrijven van dokter V.d.W., doch dat wordt opgemerkt dat *"de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst enkel een eventuele tijdelijke scheiding impliceert, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt"* en dat *"(i)ndien geoordeeld zou worden dat de heer S. A. (...) effectief mantelzorg nodig heeft, (...) hij een beroep (kan) doen op diverse diensten die thuisverpleging aanbieden en dit in afwachting dat betrokkene eventueel kan terugkeren naar België"*. Met betrekking tot de bewering *"dat het financieel niet mogelijk is om de heer S. A. (...) door thuisverpleging te laten verzorgen"* wordt in de eerste bestreden beslissing overwogen dat *"dit element (...) niet aanzien (kan) worden als een buitengewone omstandigheid"* omdat de verzoeker *"geen bewijzen voor(legt) die deze bewering kunnen staven"*, wat door de verzoeker overigens niet wordt betwist, en dat *"het erg onwaarschijnlijk (lijkt) dat betrokkene geen familie of vrienden zou hebben die de verzorging van de heer S. A. (...) op hen zouden kunnen nemen bij de afwezigheid van betrokkene om zijn aanvraag in te dienen in het land van herkomst"*, wat evenmin door de verzoeker wordt betwist. Voorts wordt er op gewezen dat het attest van dokter N.V.d.W. van 4 december 2015 vermeldt dat de erin opgenomen informatie werd verschaft op uitdrukkelijk verzoek van de patiënt, zodat dit bezwaarlijk kan worden beschouwd als bewijs van de inhoud ervan, en dat de aanvraag om machtiging tot verblijf verder geen documenten hieromtrent bevat. Gelet op het voorgaande maakt de verzoeker niet aannemelijk dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris *"weigert rekening te houden met de volledige inhoud van het medisch attest van Dr. V. D. W. (...) dd. 4.12.2015"*.

Voorts meent de verzoeker dat in de eerste bestreden beslissing ten onrechte wordt gesteld dat zijn naaste familieleden in België en de door hem ingeroepen elementen van integratie niet kunnen worden beschouwd als buitengewone omstandigheden. Hij wijst op de arresten met nrs. 118.953 van 30 april 2013 en 135.090 van 21 september 2004 van de Raad van State en laat gelden dat elementen van integratie niet altijd zonder belang zijn voor de beoordeling van de ontvankelijkheid van een regularisatieaanvraag. In de eerste bestreden beslissing wordt met betrekking tot de integratie van de verzoeker overwogen dat *"(d)e elementen van integratie (betrokkene zou 8 jaar België verblijven, zou geïntegreerd zijn, alhier een materieel en sociaal draagvlak (...) (hebben) opgebouwd (...) tot de gegrondheid (behoren) en (...) in deze fase niet behandeld (worden)"* en dat *"(d)e elementen met betrekking tot de integratie (...) het voorwerp (kunnen) uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980"*. Dit motief is volledig in lijn met de rechtspraak van de Raad van State die reeds verschillende keren heeft beslist dat de elementen van integratie geen buitengewone

omstandigheid vormen waarom de verzoeker de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure. Zo oordeelde de Raad van State in arrest nr. 198.769 van 9 december 2009 dat “*omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend*”. Waar de verzoeker opwerpt dat integratie wel degelijk een buitengewone omstandigheid kan uitmaken en hierbij wijst op de (minder recente) arresten van de Raad van State met nrs. 118.953 en 135.090 van respectievelijk 30 april 2003 en 21 september 2004, wordt er vooreerst aan herinnerd dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). Bovendien blijkt uit het arrest nr. 135.090 van 21 september 2004 van de Raad van State dat integratie slechts in zeer uitzonderlijke gevallen als buitengewone omstandigheid kan worden aanvaard, met name wanneer het gaat om activiteiten van algemeen belang waarbij de verplichting om de aanvraag in het herkomstland in te dienen aanleiding zou hebben gegeven tot het verbreken van engagementen die reeds waren aangegaan ten aanzien van publieke overheden of andere partners van de culturele en verenigingswereld, en maakt de verzoeker *in casu* niet aannemelijk dat een terugkeer naar zijn land van herkomst ertoe zou leiden dat bepaalde door hem aangegane engagementen van algemeen belang zouden worden verbroken. Evenmin toont de verzoeker *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van het arrest nr. 118.953 van 30 april 2003 van de Raad van State kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken. De omstandigheid dat de verzoeker “*alles in het werk heeft gesteld om zich zo vlug mogelijk in de Belgische samenleving te integreren*” en dat hij “*in België verblijft bij zijn zieke broer en met hem sedert jaren een hecht gezin vormt*”, doet aan het voorgaande geen afbreuk.

Waar de verzoeker opwerpt dat hij geen garantie heeft dat het slechts om een tijdelijke verwijdering zal gaan, wordt erop gewezen dat *in casu* een beslissing tot onontvankelijkheid van een aanvraag om machtiging tot verblijf voorligt waarin enkel uitspraak wordt gedaan over de vraag of de terugkeer naar het herkomstland om aldaar de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen disproportioneel is ten aanzien van (onder andere) een opgebouwd privé- en/of gezinsleven en, meer concreet, of de zorg voor zijn broer als een buitengewone omstandigheid kan worden weerhouden. In deze stand van het geding kan geenszins vooruit worden gelopen op de beslissing die zal worden genomen in het kader van de gegrondheid van de aanvraag en op de beoordeling door de verwerende partij ten gronde of het door de verzoeker ingeroepen gezins- of familieleven een machtiging tot verblijf in België rechtvaardigt. Er kan in de ontvankelijkheidsfase niet worden ingezien hoe er sprake kan zijn van een ‘garantie’ dat het slechts een tijdelijke verwijdering betreft. Dit gegeven staat er ook in geen geval aan in de weg dat de verzoeker de regelmatigheid van een eventuele weigeringsbeslissing ten gronde in beroep eveneens kan laten toetsen aan artikel 8 van het EVRM.

Uit het voorgaande blijkt dat de verzoeker niet aannemelijk maakt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen. Evenmin wordt een manifeste appreciatiefout aangetoond.

2.3.3.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de bestuurlijke overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Aangezien uit voorgaande bespreking volgt dat er niet wordt aangetoond dat niet werd uitgegaan van een correcte feitenvinding kan niet worden gesteld dat het zorgvuldigheidsbeginsel zou zijn geschonden.

2.3.3.4. Het derde middel is ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoeker.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien september tweeduizend zeventien door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN